

АТОМНИК

України

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ
АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

№18 (1220) 3 вересня 2026 року
Заснована 1 грудня 2000 року

ЮРИДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА

Чи має право роботодавець звільнити працівника, що самовільно залишив військову службу?

сторінка 2

МОЛОДІЖНА РОБОТА

Розповідаємо про серію тренінгів з протидії професійному вигоранню

сторінка 3

АТОМНИЙ СПОРТ

Гирьовик Андрій Козлюк: про шлях в атомну енергетику і спортивний гарт

сторінка 4

НАВЧАННЯ

Коли знання зустрічаються з енергією молоді

Ласкаве сонце, Біле озеро та море енергії! Саме так стартувала молодіжна платформа The Lake of Knowledge. Її назва дуже влучно передає атмосферу заходу.

На відкриття зібралися молоді профспілкові активісти атомних станцій, представники Атомпрофспілки, НАЕК «Енергоатом», Українського ядерного товариства та дружніх профспілок. Попереду — чотири дні навчання, дискусій, нетворкінгу, командної роботи та неформального спілкування.

Попереду учасників чекають вже традиційна захоплива «Жива бібліотека» з цікавими особистостями, воркшопи, відвертий open talk з лідерами галузі і профспілки, інтелектуальна битва «AtomPro Battle» і благодійний аукціон. Словом, програма обіцяє бути насиченою!

Уже зараз на березі озера вирує атмосфера драйву і 100-відсоткова залученість кожного майбутнього лідера!

СхідГЗК — 75!

Найбільша гордість — колектив

Більше ніж пів століття — саме стільки пропрацював на Східному гірничо-збагачувальному комбінаті Анатолій Григорович Шаблій, пройшовши шлях від електромонтера до заступника генерального директора. За цей період на підприємстві відбулася ціла низка радикальних змін. Згадуючи про них, наш співбесідник висловлює переконання: на долю підприємств впливає багато чинників — економічний, політичний тощо; але найважливішим є все ж людський фактор.

■ Анатолію Григоровичу, розкажіть про себе — як доля пов'язала вас зі СхідГЗК?

Я — корінний жовтоводвець і свідок того, яку величезну роль відіграв у становленні міста розвиток уранової промисловості.

У повоєнні роки нашої родині лилося не легко. Батько загинув на фронті, мати піднімала мене і моїх братів і сестер самотужки. Закінчивши у 15 років школу, я поїхав вступати у Дніпропетровськ до вишу, але там відмовили: «Куди тобі до інституту, тобі в дитсадок треба! Паспорту ще навіть нема!» Додому я повернувся у відчай. Треба було якось виживати. І тоді рятівним стало опанування навичок столяра — я робив дерев'яні тумбочки і продавав їх на ба-

زاری. Місто тоді дуже активно розбудовувалося, приїжджало багато спеціалістів, їм треба було облаштовуватися — і мої вироби мали попит.

У 1957 році я прийшов на ТЕЦ електромонтером. Надалі відслужив в армії, потім повернувся

до роботи на ТЕЦ. На той час у нас уже відкрили філію Криворізького гірничого інституту, і відчувшись там на вечірньому факультеті, у 1968-му я отримав диплом гірського інженера-електромеханіка з відзнакою. Згодом став техніком, потім старшим техніком, опісля — інженером енерголабораторії. Ця структура, якою керував мій учитель Герман Брянцев, забезпечувала налагоджувальні роботи в усіх підрозділах комбінату — тож я попрацював на кожній із шахт. Мене помітило керівництво і запропонувало посаду головного енергетика ГМЗ, потім — головного енергетика всього підприємства, надалі — заступника головного інженера — начальника електромеханічного відділу.

■ Яким було враження від роботи на урановому підприємстві?

Це було суцільне задоволення! Я потрапив до високоінтелектуального середовища. Мене оточували молоді, сповнені ентузіазму люди, які

здобували освіту у провідних на той час навчальних закладах. Над розбудовою підприємства працювали кандидати й доктори наук. Іще не так давно корисні копалини видобували лопатою і возили їх конями — а тут на очах створювалися принципово нові для всього світу технології видобутку урану. Нашим завданням була автоматизація виробництва. Багато обчислювальних технологій впроваджувалося вперше в СРСР саме на СхідГЗК, і уранщики з інших республік приїздили сюди вчитися та переймати досвід із впровадження новітніх технологій збагачення урану та автоматизації технологічних процесів.

РОЗКВІТАВ КОМБІНАТ, РОЗВИВАЛОСЯ Й МІСТО?

Воно також змінювалося на очах, це було будівництво, яке кипіло вдень і вночі. Зводився Палац культури, школи, фізкультурні заклади.

Закінчення на 2-й стор.

У СФЕРІ ВПЛИВУ АТОМПРОФСПІЛКИ
ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІДПРИЄМСТВА
МІНЕНЕРГО УКРАЇНИ,
МІНПРИРОДИ, МІНОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ ТОЩО

МІЖНАРОДНА РОБОТА

Правда про окупацію ЗАЕС

Наприкінці серпня в Лондоні відбулася серія зустрічей українських спільнот із провідними профспілками Великої Британії. У них взяли участь голова Організації молоді Атомпрофспілки Христина Левченко та заступниця голови Профспілки працівників державних установ Іванна Храпко.

Головною темою стала ситуація на тимчасово окупованій ЗАЕС та доля її працівників, які зазнають переслідувань, викрадення, катувань і незаконного ув'язнення. Під час зустрічей із представниками GMB, Unite, Prospect, UNISON та

TUC українські профспілкові лідерки розповіли про становище персоналу ЗАЕС. Серед жертв репресій — і члени Атомпрофспілки, які нині позбавлені волі. Українська сторона говорила в Лондоні не лише про підтримку України, а й про необхідність міжнародного тиску задля звільнення незаконно ув'язнених атомників.

Важливим результатом стала зустріч із генсекретарем TUC Полом Новаком. Питання незаконного утримання та жорстокого поводження з працівниками ЗАЕС винесено до порядку денного Конгресу TUC 2026 року у Motion «Solidarity with Ukrainian workers».

У офісі UNISON та під час акції біля Ofgem британські профспілкові активісти також закликали до звільнення незаконно ув'язнених.

Організація цієї програми стала можливою завдяки Крістоферу Форду, секретарю Ukraine Solidarity Campaign. Українська сторона висловлює щире подяку за його підтримку.

ЮРИДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА

Які наслідки для працівника, що самовільно залишив військову службу?

Ситуація: підприємство отримало інформацію, що їхній працівник, який проходить військову службу і за яким це підприємство зберігає робоче місце, самовільно залишив військову частину і з цього приводу щодо нього відкрито кримінальне провадження. Чи має право роботодавець звільнити такого працівника?

Насправді такі ситуації трапляються. Роботодавці ініціюють звільнення таких працівників згідно з п. 4 ч. 1 ст. 40 Кодексу законів про працю України (прогул без поважних причин). Мотивують це тим, що законодавство зобов'язує їх зберігати робоче місце за працівником на час виконання ним державних або громадських обов'язків, чим є військова служба. Оскільки вони самовільно залишили військову частину і військову службу вже не несуть, вони повинні були повернутися до роботи.

Якщо у вас виникають питання правового характеру, звертайтеся за консультацією до фахівців відділу колективно-договірної та правової роботи Атомпрофспілки, пишіть на мейл: kor@union.kiev.ua

Проте з такими висновками роботодавців не можна погодитися з огляду на таке:

Самовільне залишення військової частини є кримінальним правопорушенням, однак цей сам лише факт СЗН не позбавляє особу статусу військовослужбовця і навіть вже не призводить до призупинення військової служби, як це було до недавня. Проте в цій ситуації потрібно мислити категоріями «роботодавець — найманий працівник» і розглядати саме ці правовідносини, які регулюються Кодексом законів про працю України.

Найперше, про що варто замислитися роботодавцю, як у такому разі він би оформив повернення працівника до роботи документально? Оскільки накази про увільнення мобілізованих працівників видаються «на період проходження військової служби», для того, щоб працівник зміг приступити до роботи, він має підтвердити, що вже не є чинним військовослужбовцем. Підтвердженням є наказ про звільнення з військової служби або військово-обліковий документ з відповідним записом. Понад те, звільнений зі служби працівник зобов'язаний спочатку стати на військовий облік в ЦТКтаСП за місцем проживання, а лише після того повернутися до роботи.

Тобто роботодавець не зміг би допустити цього працівника до роботи, навіть якщо він виявив таке бажання. Відповідно, і про прогул у такій ситуації не може бути й мови.

КЗпП України в ст. 119 встановлює гарантії для працівників, які увільнені від роботи через призов на військову службу через мобілізацію. Ця ж стаття встановлює і межі цих гарантій. За мобілізованими працівниками зберігають місце роботи та посаду на строк до закінчення особливого періоду або до дня фактичного звільнення зі служби. Гарантії не поширюються на осіб, які визнані винними у вчиненні кримінальних правопорушень проти встановленого порядку несення військової служби (військових кримінальних правопорушень) під час особливого періоду, і вирок стосовно яких набрав законної сили.

Тобто, якщо підприємство не має «на руках» доказів того, що увільнений працівник звільнений з військової служби або ж що його визнано винним у вчиненні військового кримінального правопорушення і вирок набрав законної сили, юридичних підстав для звільнення за прогул немає. Таке звільнення буде незаконним.

Варто зазначити, що звільнення мобілізованого працівника за його ініціативою (за власним бажанням чи за угодою сторін) не заборонено.

Оксана МІХНОВЕЦЬ,
юристка Атомпрофспілки

СхідГЗК — 75!

Найбільша гордість — колектив

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Анатолій ШАБЛУЙ,
заступник генерального
директора СхідГЗК
1994-2004

Вирувало культурне життя, створювалася потужна система освіти, формувалися спортивні команди, вдосконалювалася міська інфраструктура.

Містечка для атомників будувалися за типовими проектами, і коли я побував в інших республіках, то побачив певну подібність. Але Жовті Води були найкрасивішими серед них. Бо це — українське місто, яке потопало у зелені і квітах, воно було особливо охайним та дуже доглянутим.

■ Коли ви обійняли посаду головного енергетика всього підприємства, об'єкти, які вимагали уваги, знаходились і далеко за межами Жовтих Вод?

Так, тоді ми забезпечували надійне електропостачання на шахтах та підприємствах у трьох областях — Кіровоградській, Дніпропетровській, Миколаївській. Будували підстанції, прокладали лінії електропередач. При цьому енергетична інфраструктура створювалася з урахуванням того, які потужності будуть потрібні в майбутньому — думали на кілька років уперед.

■ З частими відрядженнями була пов'язана і наступна ваша посада?

Так, у 1994 році мене призначили заступником генерального директора комбінату, і потрібно було брати участь у роз'язанні безлічі питань: від утримання на плаву всього СхідГЗК до вирішення долі радгоспів, підпорядкованих на той час комбінату.

Зустрічей було дуже багато — питання вирішувалися на рівні прем'єрів і президентів. Водночас, будучи заступником гендиректора, я познайомився з директорами українських атомних електростанцій. Це були високоосвічені люди, які прийшли на керівні посади, пройшовши перед тим довгий шлях на виробничих майданчиках; це були державники, які працювали на суспільство. Співкування з ними стало справжнім подарунком долі.

Звісно, керівна посада — це далеко не суцільна радість. Це ще й постійне перенапруження. Дружина просила мене пошкодувати себе та облишити посаду, та й я переживав, чи достатньо приділяю уваги дочці й сину, які підростають. Але відповідальність брала гору, робота — то було святе.

■ Тим більше, що в початкові роки незалежності СхідГЗК переживав не найкращі часи. Єдиний радянський оборонний комплекс, часткою якого був комбінат, залишився в минулому...

Дійсно, за СРСР уран був у пріоритеті — а потім став нікому не потрібним. Нам довелося думати, як забезпечити комбінат обладнанням і матеріалами, а потім — це й куди подіти цей уран. Молодій державі тоді потрібно було вирішувати багато інших проблем. Хтось у верхах просто не знав, що в Україні є власне виробництво; хтось — не надавав належного значення цьому питанню. Були й сили, зацікавлені у занепаді атомної галузі в Україні. Тож із генеральним директором Михайлом Бабаком, з яким ми разом були призначені на посади, стукали в усі двері, де тільки нам могли допомогти. Але — за ті двері ми ніколи

не носили «чогось», що допомогло б нам в обхід закону отримати преференції.

■ Озираючись, чи можете виокремити з перебування на керівній посаді той епізод, який ви найбільше пишастесь?

Напевно, це збереження підприємства і його команди. Ми з Михайлом Бабаком не дали розвалити комбінат, хоча спроби це зробити були. Ми власною наполегливою працею гуртували увесь колектив — а він був дуже сильним! Самих тільки інженерів було півтори тисячі, вони дво-

підприємства опинилися в дуже скрутних умовах. Але одні з них розвинулися, а інші перетворилися на прибуткові, ставши для всіх навколо джерелом достатку.

Ми можемо побачити: СхідГЗК тримався, доки його очолювали люди, небайдужі до долі уранової галузі. А коли директори стали змінюватися, ледь не щороку, справи пішли зовсім кепсько.

Поза сумнівом і те, що на керівні позиції передусім заслуговують компетентні професіонали, які піднялися кар'єрними сходами у своїй спеціальності — і які вміють спілкуватися

51 рік Анатолій Григорович пропрацював на Східному гірничо-збагачувальному комбінаті, і кожен день приносив йому наснагу

рили дива, розробляючи гірське обладнання, потрібне не тільки для нашого комбінату, а й для інших уранових родовищ!

Пишаюся самим фактом, що працював з Михайлом Бабаком. Це — людина-брила, яка змогла організувати роботу СхідГЗК навіть у кризових умовах, коли інші підприємства припиняли своє існування. А ще інколи здавалося, що це люди-на-робот. Його робочий день не обмежувався 8 годинами, у справах він проводив по 12-14 годин.

Я радий, що працював з такими людьми, як головний інженер СхідГЗК Станіслав Безродний,

Пишаюся самим фактом, що працював з Михайлом Бабаком — професіоналом, людиною-брилою!

директор ГМЗ Павло Воробієв, головний технолог комбінату Михайло Ладженський та тисячі інших чудових фахівців. Пишаюся теплими стосунками з Валерієм Матовим, якого знаю з часів його роботи на СхідГЗК як талановитого організатора — переконаний, що нинішній його авторитет є абсолютно заслуженим.

■ На вашу думку, наскільки важливою є робота підприємства є особистість керівника? Як вважаєте, він повинен бути вихідцем із того середовища та того колективу, який очолюватиме, чи він може бути талановитим управлінцем, якому можна довірити будь-яку справу?

Те, яку роль відіграє особистість, ми можемо зрозуміти, якщо проаналізуємо вже згадуваний період після розвалу СРСР. Колишні оборонні

з людьми, слухати їх та розв'язувати проблеми їхні та підприємства. Бо тоді, коли керівником — неважливо, чи йдеться про комбінат, чи про уряд — призначають за принципом особистої лояльності або партійної приналежності, і людина у високому кріслі навіть не розуміє фахової термінології — це шлях до занепаду.

■ Чи є, на вашу думку, надія відродження СхідГЗК?

Вважаю, що у підприємства є перспектива, адже у світі не так багато урану, а в нас він є! І в нас є гостра потреба в ньому, адже атомні станції повинні мати паливо. Сьогодні вселяють надію наміри приєднати СхідГЗК до НАЕК «Енергоатом» для створення вертикально інтегрованого холдингу, що контролює увесь технологічний цикл: від видобутку урану до генерації електроенергії.

Така ідея існує давно. Уже не раз ми сподівалися на те, що в Україні буде власне виробництво палива — маючи домовленість з американською стороною, ми вже вбивали кілки під майбутній завод! Але прийшли росіяни, наобіцали, що це зроблять вони, і в результаті звели все нанівець.

Зараз вони намагаються знищити не тільки наш енергетичний потенціал — вони прагнуть стерти з лиця землі нашу країну. Вірю в те, що Україна вистіє, і СхідГЗК розвиватиметься.

■ Що допомагає триматися вам у нинішні важкі часи?

Моя родина: дружина, з якою ми прожили вже більш як 60 років разом, діти. А також робота — тепер уже не на виробництві, а в саду, де зріють плоди і працюють мої бджілки.

Щиро бажаємо вам спокою на заслуженому відпочинку, а підприємству, якому ви присвятили кілька десятиліть — спеціалістів, котрі працюватимуть із такою самою наснагою, як це було за часів найвищого розвитку.

Любов НАТОЧІЙ

дитячий відпочинок

Три зміни яскравого літа

В оздоровчо-реабілітаційному комплексі «Іскра» Південноукраїнської АЕС фінішувала третя, заключна цього літа, табірна зміна. Упродовж сезону діти працівників ПАЕС поєднували оздоровлення з участю в проєкті Smart Energy Kids: знайомилися з атомною енергетикою, вивчали правила безпеки, брали участь у психологічних тренінгах, творчих і патріотичних заходах, знаходили нових друзів. Загалом за літо в ОРК «Іскра» відпочило понад 100 таборят.

За словами авторки проєкту Smart Energy Kids Яни Просяннікової, програму відпочинку впро-

довж літа коригували, дослухаючись до інтересів дітей і порад батьків. «За відгуками, які ми отримували, — всі залишилися задоволені. Будемо раді знову бачити таборт наступного року, намагатимемося підготувати щось новеньке, щоб зацікавити малечу», — зазначила вона.

Завершилася третя зміна традиційно — концертом і врученням сертифікатів учасникам Smart Energy Kids. А найкращий підсумок літа звучить із вуст самих дітей: «Я би ще хотів приїхати сюди. Мені дуже сподобалося, всі привітні. Я знайшов для себе нових друзів», — розповідає Матвій. Таке бажання повернутися є найтеплішою оцінкою табірної зміни, вважають всі організатори проєкту.

Управління зв'язків з громадськістю і медіа ВП «ПАЕС»

МОЛОДІЖНА РОБОТА

Турбота про ментальне здоров'я — на часі

Рік тому організація молоді ППО ЧАЕС ініціювала та організувала один експериментальний проєкт — тренінг з протидії професійному вигоранню. Як виявилось згодом, ця тема дуже актуальна для багатьох молодих людей. Це й не дивно, адже робота на такому серйозному режимному об'єкті потребує певної психологічної стійкості.

ЯК НАВЧИТИСЯ ДОПОМАГАТИ СОБІ?

Вагомими чинниками негативного психологічного впливу на молодих працівників, що можуть сприяти професійному вигоранню, є війна та вахтовий метод роботи, необхідність тривалий час перебувати у Зоні відчуження, далеко від дому та сім'ї. Крім того, в межах підприємства буває складно змінити роботу, адже керівники часом не бажують відпускати підлеглих на нові робочі місця через специфіку роботи та складність підготовки на певні посади. Тож здолати професійне вигорання зміною роботи — не вихід, важливо навчитися допомагати собі вийти з цього стану іншими шляхами, без шкоди для виробничого процесу.

Так, вигорання знижує продуктивність і загалом погано впливає на якість життя. Попрацювавши з цією складною темою разом з молоддю погодилися фахівці Центру життєстійкості м. Славутич. Так профспілковою молоддю ЧАЕС була започаткована серія психологічних безкоштовних тренінгів спільно з Центром. Про що це говорили на наступних зустрічах і як це допомогло учасникам тренінгів у житті — розповідаємо далі.

ЗНАХОДИТИ ТОЧКИ ОПОРИ І ЧУТИ СЕБЕ

Позаду вже 12 тренінгів, і варто сказати, що теми для кожної нової зустрічі учасники обирали самі. Чому так? Бо кожного разу в процесі обговорення певної теми народжувалась ідея для наступної. Можливо, не всім відомо, що зустрічі з психологом насправді — це не про терапію, а про саморозвиток і самовдосконалення, турботу про себе й уміння чути себе. Тобто про підтримку ментального здоров'я, яка зараз, у часи війни, актуальна

як ніколи. Тож говорили про зменшення тривожності, стресостійкості, комунікацію в конфлікті, ефективне відстоювання особистих меж, емоційні компетентності і саморегуляцію та навіть про прокрастинацію — звичку відкладати все на потім.

Восени та взимку зустрічі нерідко відбувалися без світла, в умовах блекауту, але це не було перешкодою для учасників. Кожен тренінг починався з теоретичної частини і обов'язково мав багато роздаткового матеріалу та практичні завдання: роботу з метафоричними картами, тести, анкети, арттерапію тощо. Учасники не приховували — зустрічі в колі однодумців позитивно впливають на їхнє життя, допомагають почуватися впевненіше, знаходити точки опори в часи нестабільності зовнішнього світу. Більше про це — у відгуках.

ПРО РОЗУМІННЯ, УСВІДОМЛЕННЯ ТА РІВНОВАГУ

Василь Брехов:

Після тренінгів я почав використовувати в повсякденному житті прийоми зі зниження тривожності, майже не задумуючись. Цю тему ми опрацьовували давно, на одній із перших зустрічей. Тепер я вже по-іншому сприймаю розуміння себе і своїх почуттів, бажань і небажань, особливості поведінки і взаємодії з іншими людьми. Постійна практика відкривання власних думок людям, які пообіцяли їх приймати і не засуджувати, зміцнила мою віру в себе і в свої погляди. Те, про що раніше я так чи інакше дізнавався з тематики тренінгів, наразі не тільки відкрито для обговорення під час зустрічей, а й може підтверджуватися або спростовуватися наявністю чужого досвіду. Тренінги дарують мені відчуття належності до спільноти, можливість відчувати себе її діючою живою частиною. Зрештою, просте проведення часу в атмосфері безпечних людей дає можливість відпочити від постійного режиму захисту і перемкнутися.

Звісно, участь у тренінгах не зробила мого життя легшим, але я впевненіший, що відчувую себе сильнішим, щоб упоратися з його викликами.

Ірина Мельник:

Завдяки нашим тренінгам я позбулася деяких тривог, що не давали мені рухатися вперед. Змінила місце роботи, почала твердо казати «ні», перестала спілкуватися з деякими токсич-

ними людьми. Навчилася боротися зі страхами, панікою.

А ще тренінги — це чудово проведений час із класними людьми! З радістю ходитиму й надалі.

Василіса Брехова:

Завдяки зустрічам у Центрі життєстійкості я змогла дуже плавно і комфортно соціалізуватися, перестати боятися спілкування з людьми і пробувати щось нове. Як наслідок я знайшла нову професію після тривалого безробіття. А потім навіть не побоювалася змінити це місце роботи на інше (в цій само сфері) через те, що мене щось не влаштовувало. В цілому я стала впевненішою в собі, зрозуміла, що довкола мене багато людей зіштовхуються зі схожими життєвими ситуаціями. Учасники дають приклад, як справлятися вони, а разом із психологом ми аналізуємо та доповнюємо цей досвід практичними навчаннями. Зокрема, саме підтримка та розуміння нашої затиснутої та безпечної соціальної групи дала мені прозріння, що більшість страхів у нас в голові, і їх можливо побороти. Я все частіше усвідомлено дію в моменти тривоги (дихальні вправи та фізичне «заземлення» — це знахідка). І все це було б неможливим без досвіду, пережитого разом з учасниками тренінгів!

Найціннішим є те, що на тренінгах я завжди відчуваю себе у безпеці. Це safe place, куди хочеш повертатися знову й знову. Тож дуже вдячна нашим зустрічам і кожному з учасників і тренерів!

Вікторія Старинцак:

Тренінги, які проводять фахівці Центру життєстійкості м. Славутич, є надзвичайно корисними та актуальними! Вони допомагають краще зрозуміти власний емоційний стан, правильно розставити пріоритети і знайти внутрішні ресурси для подолання складних життєвих ситуацій. Особливо цінними для нас стали заняття, присвячені запобіганню емоційному вигоранню та збереженню ментального здоров'я. Важливо й те, що фахівці Центру враховують наші потреби та можливості, підлаштовують формат і час зустрічей, завжди готові почути, підтримати та допомогти проаналізувати ситуацію. Спілкуючись із представниками інших громад, я ще раз переконана, що наш Центр — один із найкращих! Ми широко вдячні його команді за професійність, людяність, турботу та можливість відвідувати такі важливі й потрібні заходи. Запрошую всіх стежити за нашими анонсами і приходити на майбутні тренінги.

Крім учасників тренінгів, своїми враженнями про роботу з молоддю поділилася психолог Центру життєстійкості Наталія Єзан:

Працювати з молоддю ЧАЕС мені дуже легко й цікаво. Я отримую неймовірне задоволення від наших зустрічей, бо це дуже жива, відкрита й мотивована група. Люди приходять не просто послухати психолога — їм цікаво розбиратися в собі, краще зрозуміти свої емоції, реакції, відчуття,

Зустрічі
в колі однодумців
допомагають
почуватися
впевненіше,
знаходити точки
опори

помічати, що саме їх зачіпає і як можна по-іншому реагувати у складних чи напружених ситуаціях. Я дуже ціную їхню включеність, довіру, готовність пробувати, досліджувати себе, говорити про важливе й ділитися своїми думками та переживаннями.

Ми почали з тренінгу емоційної компетентності й продовжуємо працювати в цьому напрямі, використовуючи різні формати, зокрема арттерапію. Цінно, що учасники пробують ці

знання й техніки у своєму житті, починають краще розуміти себе, свої реакції, по-іншому будувати спілкування з близькими.

Саме в цьому і бачу сенс роботи Центру — створювати простір, куди людина може прийти не лише тоді, коли їй дуже важко, а й тоді, коли хоче краще зрозуміти себе, навчитися справлятися з напругою, знаходити власні опори й ставати стійкішою у повсякденному житті. Приємно, що на зустрічі учасники приходять парами: можна не лише більше дізнаватися про себе, а й краще чути та розуміти людину поруч, а потім переносити це у свої стосунки.

Група наших учасників цікавіша, відкритіша і бажання рухатися далі. Тому й тем для майбутніх зустрічей бачу багато: стосунки, особисті кордони, конфлікти, саморегуляція, внутрішні ресурси, життєстійкість. Але найважливіше для мене — й надалі чути самих учасників та говорити про те, що саме зараз відгукується їм і потрібне в їхньому житті.

Світлана КОЛИНЬКО

АТОМНИЙ СПОРТ

Сім'я — це та кінцева ціль, заради якої ми працюємо і перемагаємо

Андрій Козлюк — майстер виробничої дільниці енергоремонтного підрозділу Рівненської АЕС. Людина, яка щодня дбає про надійність обладнання станції, а у вільний час підкорює важкі гіри. У нашій розмові про шлях в атомну енергетику, спортивний гарт та важливість наставництва.

■ Андрію, для початку розкажіть трохи про свою роботу. Чим саме займається ваша дільниця?

— Я працюю майстром виробничої дільниці в енергоремонтному підрозділі. Якщо коротко: це постійний рух і відповідальність. Ми займаємося ремонтом реакторно-турбінного обладнання. Це і поточні, і капітальні ремонти. Робота переважно

на місці, на станції, але бувають і відрядження на інші майданчики. Для мене важливо, щоб кожна задача була виконана якісно. Ціную стабільність і розумію: наскільки сумлінно ми працюємо сьогодні, настільки впевненими будемо в нашому завтра.

■ Ви на станції уже майже 20 років. Як прийшли в цю професію? Це був свідомий вибір чи доля?

— Знаєте, як кажуть: де народився, там і знадобився. Я родом із Вараша. Мій батько будував цю атомну станцію, мама — вчителька. Тож вибір був логічним. Я вивчився на слюсаря з ремонту реакторно-турбінного обладнання, прийшов на РАЕС у 2004 році. Паралельно здобував вищу освіту. Спочатку в Тернопільському університеті ім. І. Пулюя, а потім другу вищу в КПІ вже безпосередньо за фахом.

■ Окрім професійних досягнень, ми знаємо вас як активного спортсмена-гирьовика. Коли у вашому житті з'явився цей спорт?

— Взагалі я займався силовими видами ще до гирьового спорту — був пауерліфтинг. Але саме після працевлаштування на станцію почав активно займатися гирями. Цьому дуже посприяла наша профспілка. Проводилися змагання між атомними станціями, я почав брати участь, їздити по різних майданчиках. Спочатку виступав у пауерліфтингу, а потім повністю перейшов у гирьовий спорт.

■ На якому рівні виступаєте сьогодні? Які вершини вже підкорені?

— Беру участь у всіх можливих турнірах: чемпіонати та Кубки області, всеукраїнські міжгалузеві змагання. На спартакіадах та всеукраїнських стартах посідав перші місця. Зараз я — кандидат у майстри спорту. На чемпіонаті України працював із гирями 32 кг, і мені не вистачило лише три

Змагання, які організовує Атомпрофспілка, дають нам стимул для розвитку і зростання

рівки до звання майстра спорту. Це моя головна ціль на сьогодні.

■ Як часто доводиться тренуватися, щоб тримати таку форму?

— Стабільно тричі на тиждень. Це і силові тренування, і пробіжки для відновлення, це система. Не можна просто прийти на змагання без підготовки й сподіватися на результат.

■ Ви згадали про роль профспілки. На вашу думку, наскільки важливою є її підтримка для розвитку спорту на АЕС?

— Це ключовий момент. Ми з колегами-однодумцями часто про це говоримо: якби не змагання Атомпрофспілки, у нас не було б такої кількості майстрів спорту. Цього року наш колега Микола Левков став майстром спорту міжнародного класу, Сергій Бовгира — майстер спорту, багато хлопців — кандидати. Саме конкуренція та можливість виступати стимулюють нас рости.

■ Чи допомагає спорт і профспілка у вашій безпосередній роботі ремонтника?

— Безумовно. Фізично стає набагато легше виконувати складні завдання. Але профспілка для мене — це не лише спорт. Це організація для єднання людей, місце, куди можна звернутися з проблемним питанням і отримати підтримку.

■ Зараз багато уваги приділяється волонтерству. Чи долучаєтеся ви до ініціатив профспілки в цьому напрямі?

— Так, я постійно стежу за звітами, бачу, куди йдуть наші внески. Знаю про допомогу військовим від волонтерів та особисто від знайомих. Моя кума, яка також працює на станції, є активною волонтеркою — вони виготовляють реби для фронту. Тож я точно знаю, на що ми донатимо і яку важливу справу робимо разом.

■ У роботі ви вже самі стали наставником. Який головний урок намагаєтеся передати молоді?

— Коли я тільки починав слюсарем, моїм наставником був Микола Миколайович Мохнюк. Він уже був пенсійного віку, але мав неймовірний запал. Він ніколи не делегував важку роботу молоді, а показував усе власним прикладом, не цурався фізичної праці. Це мене надихало. Зараз я намагаюся діяти так само. У мене є перспективний наступник — Микола Соколов. Я вчу його, що не можна просто «наїжджати» на новачка за те, що він чогось не вміє. Треба навчити так, щоб людина не просто вміла, а й захотіла робити свою роботу якісно.

■ Робота, спорт, громадське життя... А яку роль у вашому житті відіграє сім'я?

— Сім'я — це те, що дає сили. Це, можна сказати, кінцева ціль усього, що ми робимо. Ми працюємо заради своїх близьких. У мене велика і дружна родина: мама, сестра, племінники, син. Ми маємо чудову традицію — щороку всі разом їздити відпочивати. Це той час, коли можна перезавантажитися і відчувати підтримку рідних.

■ Вашому синові зараз 14. Чи планує він продовжувати вашу справу?

— Так. Зараз він навчається в школі, перейшов у 10 клас. Я дуже хочу, щоб він пішов моїми стопами, здобув фах і згодом влаштувався на Рівненську АЕС. Це буде вже третє покоління нашої родини на станції. Тож зараз одна з моїх найбільших життєвих цілей — щоб у сина все вдалося з навчанням та майбутньою професією.

■ Що б ви побажали колегам-атомникам?

— Передусім — перемоги та миру. А ще — міцного здоров'я та хорошого настрою. Дуже важливо, щоб у кожного була мета, до якої він їде, не зупиняючись. Коли є ціль — і в спорті, і в професії, і в родині — тоді є сенс рухатися вперед.

Марічка СМЕРЕКА

ФОТОФАКТ

Річковий вокзал і затон у місті Прип'ять стали природними мольбертами. Чорнобильська зона вміє дивувати не лише своєю історією, а й моментами тихої, майже неземної краси. Її не створює людина — її щомиті творить сама природа.

Фото Надії Чугайстеренко

АТОМНИК
України

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор: Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить 2 рази на місяць
Індекс — 21766
За точністю викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідчення про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 2000